

ΚΑΘΕΦΤΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΑΜΠΕΛΟΧΩΡΙΤΩΝ

ΓΙΑΝΝΙΝΑ, ΜΑΐΣ 1985

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΑΡΙΘΜΟΣ 19

«ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ»

**ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ
ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΑΜΠΕΛΟΧΩΡΙΤΩΝ**

Συγτάσσεται από Επιτροπή

Υπεύθυνος:

Το Διοικητικό Συμβούλιο του
Συλλόγου.

Γραφεία περιοδικού:

Καλούδη 8 — Γιάννενα.

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Διεύθυνση για την εξυπηρέτηση του
περιοδικού «Καθρέφτης» - Αλληλογρα-
φεία.

Κώστας Ε. Σιώτος
ΕΤΕ — ΚΑΛΟΥΤΣΙΑΝΗΣ
Τηλ. 35200 — 27863
Τηλ. ΣΠΙΤΙΟΥ: 33051
ΓΙΑΝΝΕΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εσωτερικού Δρχ.: **400**

Εξωτερικού Δολ.: **20**

ΕΓΓΡΑΦΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ —

— ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ:

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

ο Ταμίας τσύ Συλλόγων

Λάμπρος Π. Βλάχος

Αγ. Κωστά 19 Γιάννενα

Τηλ. (0651) 26154

6) ΛΟΓΗΝΑ:

Νικόλαος Δημασθ. Αλεξίου

Λάρνακος 33

ΤΗΛ. 8625872 - Τ.Τ. 220

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Βασίλης Δ. Παπαδημητρίου

Κώστας Ε. Σιώτος

Κώστας Δ. Αναστασίου

Αντώνης Δ. Άντωνίου

Στέλιος Ξεκάρφωτος

Καθρέπτης - Καθρέφτης

Όπως θα διαπιστώσατε, άλλαξε ο τίτλος του περιοδικού μας και από ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ έγινε ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ. Με την επανέκδοση του περιοδικού το 1980, δώσαμε επακριβώς τον τίτλο της πρώτης έκδοσης. Με την καθιέρωση της Δημοτικής μας γλώσσας όμως, δεν ήταν δυνατόν να διατηρήσουμε εκείνον τον καθαρευωσιάνικο τίτλο. Πολύ περισσότερο αφού το περιοδικό επευθύνεται στους ανθρώπους του χωριού μας, τους απλούς και λαϊκούς ανθρώπους. Τους κύριους δηλ. εκφραστές της Δημοτικής γλώσσας. Γι' αυτό και εκείνο το «ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ», αυτά τα χρόνια δε χτυπούσε καλά στ' αυτά μας.

Με την αλλαγή του τίτλου, ικρίναμε σκόπιμο ν' αλλάξουμε και τον χαρακτήρα των γραμμάτων του τίτλου, έτσι για περισσότερη ιμορφιά

Και τον καινούργιο τίτλο τον φιλοτέχνησε ο Χρήστος Δ. Αναστασίου.

Τέλος σας γνωρίζουμε ότι για την τριοποιήση του τίτλου αποφάσισε σχετικά η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΡ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ

Σπις 2 Φλεβάρη του '85, σε ηλικία 84 χρόνων, πέθανε και κηδεύτηκε στην Αθήνα όπου διέμεινε με την οικογένειά του, ο συνταξιούχας Δάσκαλος ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ.

Ούτος, γεννήθηκε στο Αμπελοχώρι (τ. Σκλούπο) Ιωαννίνων, το έτος 1901.

Το Δημοτικό Σχολείο τελείωσε στο χωριό του, το Σχολαρχείο στην Αγναντα και στην Άρτα τις δύο πρώτες τάξεις του Γυμνασίου, απ' όπου με εξετάσεις μπήκε στο τριτάξιο Διδασκαλείο Ιωαννίνων και έλαβε το πισχίο του δασκάλου.

Ως δάσκαλος υπηρέτησε σε πολλά χωριά των περιοχών Τζουμέρκων και Ν. Ιωαννίνων και επί πολλά χρόνια μέσα στην πόλη των Ιωαννίνων ως Διευθυντής Σχολείου και ως θοηθός του Επιθεωρητού των Δημοτικών Σχολείων περιφερείας Ζαγορίου — Μετσόβου.

Κατά καιρούς διετέλεσε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου και πρόεδρος του Διδασκαλικού Συλλόγου Ζαγορίου — Μετσόβου και επί σειράν ετών πρόεδρος του Συλλόγου των Απανταχού Αμπελωχωριτών.

Ήταν εξαιρετικός εικπαιδευτικός με μεγάλην πνευματικήν ευστροφίαν, παιδαγωγικά και εγκυκλοπαιδικά καταρτιμένος, αξιοπρέπης, έντιμος και ειλικρινής, αγαπητός, απλός στη συμπερφορά και καλός συζητητής.

Μάλιστα, όταν σπις κουβέντες του χρησιμοποιούσε εκείνο το λεπτό σκωπτικό (πειρακτικό) ύφος του, ήταν όχι μόνον ευχάριστος αλλά και περιζήτητος.

Δηλαδή ήταν ολοκληρωμένος άνθρωπος ακεραίου χαρακτήρος, αρκετά μορφωμένος και επαγγελματικά φταισμένος.

Μεταξύ των συναδέλφων του ήταν σεβαστός και όλοι οι γνωστοί των εκτιμούσαν.

Οι μαθητές του, για τους οποίους δούλευε σκληρά και με ενδιαφέρον, τον αγαπούσαν όσο και τους γονείς τους.

Ως οικογενειάρχης επίσης ήταν λαμπρός και μπορούμε να πούμε υπόδειγμα. Με το μισθό του μόνον καπώρωσε, μαζί με την αλησμόνητη σύζυγό του Ρήνα, να σπουδάσει τα έξι παιδιά του (τρία αγόρια και τρία κορίτσια) και να τα αποκαταστήσει κοινωνικά και επαγγελματικά κατά τον καλύτερο τρόπο.

Λένε, πως «οι νεκροί πεθαίνουν, όταν τους λησμονάνε». Όμως, όταν η φήμη τους είναι στη Ζωή καλή, εξακολουθούν να ζουν και νοιώθουμε την παρουσία τους μεταξύ μας.

Ένα τέτοιος νεκρός είναι και ο **ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ**.

ΑΙΩΝΙΑ ΤΟΥ Η ΜΝΗΜΗ

Δ. ΤΟΛΗΣ

ΟΔΟΣ ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

Στη συζήτηση που έγινε στο Δημοτικό Συμβούλιο της πόλης μας, στις 11.1.85 για ονοματοθεσία οδών της πόλης, προτάθηκε και εγκρίθηκε, ένας δρόμος, και συγκεκριμένα μεταξύ του Ζου Δημοτικού Σχολείου προς την ιδό Μετσόβου, να φέρει το όνομα του συμπατριώτη μας **ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ**, γυμνασιάρχη, έφεδρου λοχαγού.

Είναι μια δίκαιη και αξιέπαινη απόφαση. Υστερα από 43 χρόνια η δικαιώση. Και αυτό είναι αποτέλεσμα των στοιχείων που παρέθεσε ο **ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ**.

Αναντίρρητα πέρα από την τιμή προς τον συμπατριώτη μας και τη δικαιώση, είναι τιμή και για το Αμπελοχώρι.

Ο δοιπορικό

«'Οπου και να ταξιδέψω η Ελλάδα με πληγώνει»

Τη φράση αυτή του ποιητή ένοιωθα έντονα μέσα μου, σαν διέσοχις με το λεωφορείο της γραμμής, τ' απόκρυμνα βουνά της Ηπείρου, πηγαίνοντας στο Σκλούπο. 'Όλη αυτή η άγρια ομορφιά, λες και μπαίνει μέσα σου, σου δίνει φερά και δύναμη να πετάξεις.

Τα σπίτια με τους μαύρους πλίνθους στη σκεπή αλλάζουν. Στη θέση τους μπαίνουν τούβλα και κόκκινα κεραμίδια. Οι ξύλινες πόρτες με τα μεγάλα κλειδιά, γίνονται αλουμίνια, οι φράχτες και οι αυλόπορτες γίνονται σιδερένια κάγκελα. Παρ' όλα αυτά, η άγρια βλάστηση, ο όγκος των βουνών, η φύση σ' όλο της το μεγαλείο, δεν μπορεί να διαταραχθεί. Είναι κάπι το μαγευτικό.

Ανάμεσα σ' όλα αυτά, κείνες οι μαύρες φιγούρες, μοναχές όπως ήταν πάντα, ξεχασμένες απ' την ιστορία, τούτες που γράφανε ιστορία, που στάθηκαν ισότιμα με τους άντρες: πιό πάνω απ' αυτούς καμμιά φορά, χωρίς ποτέ τους νάχουν διαβάσει για φεμινιστικό κίνημα.

Οι γυναίκες στο Σκλούπο.

Στο σύνολο τους αγράμματες ή το πολύ νάχουν πάει τρεις τάξεις στο Δημοτικό, ίσα - ίσα να γράφουν και να διαβάζουν τα γράμματα που τους έστελνε ο «νοικοκύρης» ή το παιδί.

Αυτές οι γυναίκες που σήκωσαν στην πλάτη τους το βάρος μίας κατοχής και αντιστάθηκαν σιωπηρά, δίχως όπλα.

Η δική τους αντίσταση ήταν ένας συνεχής πόλεμος στην πείνα. Φορτωμένες 40 οκάδες, δίνανε τη δική τους καθημερινή μάχη, μάχη για την επιβίωση.

Ο άντρας «έπεσε για την πατρίδα».

Σ' έναν πόλεμο που άλλων τα συμφέροντα εξηππρετούσε και όχι του λαού.

Κάπου στα Γιάννενα, κάπου στην Αθήνα, τον φέρανε τραυματισμένο σ' ένα απρόσωπο νοσοκομείο. Εκείνη, άφοσε τα παιδιά και πήγε να τον δει, να του συμπαρασταθεί. Να στηρίξει ποιός; ποιόν;

Και πάλι ἐπρεπε να φύγει. Οι συναισθηματισμοί ήταν περιττοί κείνες τις ώρες.

Γύρισε στο χωριό, σ' εκείνα τα παιδιά με τα σκισμένα γόνατα, που τα γέννησε μόνη της στο χωράφι ή στο σπίτι με τη μαμύ. Κείνα την είχαν πιότερο ανάγκη. Ἐπρεπε να επιβιώσουν.

Μετά από λίγο ήρθε το μαντάτο «ΑΠΕΒΙΩΣΕ». Δεν τον είδαν ποτέ. Πέθανε μόνος του και αβούθητος, ζένος ανάγυεσα σε ξένους.

Εκείνη, έκλαψε γι' αυτόν τον άντρα που δεν πρόλαβε να γνωρίσει και μετά ανασκυμπώθηκε. Μόνη της ἐπρεπε να συνεχίσει. Το χρέος της ήταν να ζήσουν. Εκείνη και τα παιδιά.

Τα παιδά με τ' αδύνατα πόδια, βδομάδες την περίμεναν νάρθει απ' το «φανάρι» να φέρει αλεύρι. Ἐνα κύπελλο τη μέρα για να φτάσει ώσπου νάρθει η μάνα. Το μεγάλο πατί έπαζε το ρόλο του πατέρα, της μάνας, του αδελφού στο μικρότερο. Στους αδύνατους ώμους του έπεφτε όλη η ευθύνη. Και συνέχιζε.

Ο πόλεμος κάποτε τέλειωσε, αφήνοντας μαζί με τα ερειπωμένα κτίσματα, ακρωτηριασμένες ψυχές, μάτια γεμάτα θλίψη και παράπονο αλλά και την ελπίδα, ότι τώρα κάτι πρέπει ν' αλλάξει.

Τα παιδιά μεγάλωσαν, παντρεύτηκαν. Ὄλες οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις, αδιαφόροσαν για την ύπαιθρο και το λαό της. Οι άντρες έφυγαν για την πόλη, ενώ οι γυναίκες έμειναν με τα παιδιά, δουλεύοντας στους αγρούς, προσπαθώντας να δώσουν ζωή, στο ξερό χώμα.

Ἄγκα μέρο, δύσκολο να τα υποτάξεις με τόσα λίγα μέσα! Το μόνο που έμεινε ήταν η φυγή. Η φυγή για την πόλη, για ένα καλλίτερο αύριο.

Σιγά - σιγά τα σπίτια ερήμωσαν. Η μάνα με το μαύρο μαντίλι, έμεινε και πάλι μόνη της αγναντεύοντας το βάθος του ορίζοντα. Το τοπίο αυτό με όλη την αντίφαση που κλείνει μέσα του, άξιο θαυμασμού για κάποιον επισκέπτη, αφιλόξενο για τους ίδιους τους κατοίκους του.

Ἐμεινε μόνη με τις σκέψεις της και τις αναμνήσεις της.

Η μάνα αυτή που δεν μπόρεσε να υποταχθεί στο τσιμέντο των πόλεων, στην τηλεόραση και στον μικροαστικό τρόπο ζωής.

Προτίμος έτσι να συνεχίσει τον αγώνα της. Ἐνα αγώνα ενάντια στη μοναχά αυτή τη φορά. Λέει ότι περιμένει τον θάνατο. Αυτόν που τόσες φορές ένοιωσε τα χνώτα του, ώστε να φαίνεται φίλος της.

Κι' όμως Η δύναμη που κλείνει ο άνθρωπος μέσα του, δεν την αφήνει.

Είναι 80 χρόνων κι' όμως δεν «άραξε», φυτεύει, καλλιεργεί, ποτίζει, αγωνίζεται έχει την ήρεμη όψη του άνθρωπου «πούχει κάνει το καθίκον του».

Μονολογώντας λέει: «Η δική μας ζωή πήγε στο βρόντο, εσείς θα ζήσετε καλλίτερα, αρκεί να μη ξαναγίνει πόλεμος».

Δεν ξέρει για τους «πέρσινγκ και κρούζ».

Δεν ξέρει για το κυνήγι των εξοπλισμών για τον πυρυνικό πόλεμο.

Έχει όμως νοιώσει στο πετοί της όλη τη φρίκη του πολέμου κι' αυτά της τα λόγια είναι το καταστάλαγμα, η πικρή πείρα μιάς ολόκληρης ζωής.

Αυτά τα λόγια, μας δείχνουν το δικό μας «ΧΡΕΟΣ», το χρέος όλων των λαών της γης.

**«ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΤΕ ΤΑ ΟΛΛΑ
ΠΡΙΝ ΕΚΕΙΝΑ
ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ**
Λούλα Νότη - Αλεξανδροπούλου
Κάπων 3 - Κηφισούπολη

Αφιερωμένο στη Γιάγιά μου

Η Συντακτική επιτροπή βρίσκεται στη δύσκολη θέση να πληροφορήσει τους αναγνώστες χωριανούς, πως αρχίζει να αντιμετωπίζει ασβαρά προβλήματα ύλης του περιοδικού.

Γι' αυτό παρακαλεί τους χωριανούς που έχουν δυνατότητες, να γράψουν και να στείλουν κείμενα για δημοσίευση.

Στην προσπάθειά μας να διατηρήσουμε το περιοδικό πρέπει να συμβάλουμε όλοι και ιοι χωριανοί που μπορούν να βοηθήσουν σ' αυτή μας την προσπάθεια αλλά και στο ποιοτικό ανέβασμά του είναι κατά τη γνώμη μας πολλοί.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

«Ξύπνα περδικομάτα μου ...»

Ξύπνα περδικομάτα μου
κι ήρθα στο μαχαλά σου.
Χρυσά πλεξούδια σούφερα
να πλέξεις τα μαλλιά σου.

Καλά έκανες και τ' άηφερες
κι ας έκανες και κόπο.
Γι' αυτόν τον κόπο πόκανες
κι εγώ θα στον πληρώσω.

Δεν τόξερα λεθέντη μου
πως είναι η αφεντιά σου.
Να πεταχτώ σαν πέρδικα
να ρθω στην αγκαλιά σου.

Τραγούδι του γάμου που τραγουδιόταν όταν ο γαμπρός πήγαινε
να πάρει τηνύφη από το σπίτι της.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΓΙΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΛΙΑ

Θα προσπαθήσω με όλες τις λεπτομέρειες που θυμάμαι, να παρουσιάσω μέσα απ' το περιοδικό μας το αγαπημένο μας παιγνίδι των παιδικών μας χρόνων που λέγεται Πρώτη - Ελιά.

Τα παιγνίδια αυτό παίζονταν από 6 - 7 παιδιά ή και παραπάνω που μαζευόμαστε στην Πλατεία, ή στα Αλώνια ή στα Σιωπαίκα ή κάτω στο πηγάδι στην Πλάκα. Πριν ξεκινήσει το παιγνίδι κρατούσε ένας απ' όλους μια φικρή πέτρα και την έκρυψε στην παλάμη του και άρχιζε ο λαχνός. Όποιος δεν την έβρισκε καθόταν κάτω που λέγαμε και διάλεγε τη μάνα. Η μάνα ήταν το παιδί που διάλεγε εκείνος που πηδούσε πολύ ψηλά.

Άρχιζε λοιπόν το παιγνίδι. Αυτός που καθόταν κάτω έπερνε μια κλίση από σώμα που, δηλ. επίκυψη και στήριζε τα δυό του χέρια στα γόνατα. Πηδούσε πρώτα η Μάνα και έλεγε: «Πρώτη - Ελιά» και πήδαγαν και οι άλλοι λέγοντας: «Ό,τι λέει η Μάνα». Μετά σηκώναμε πιο ψηλά το παιδί ανάλογα με το ταλέντο που είχε η Μάνα δηλ. το βάζαμε συνήθως όρθιο με το κεφάλι σκυμένο ή ακόμα άν ήτανε κανένα κοντό παιδί αυτό που κάθονταν το βάζαμε και τελείως όρθιο. Πήδαγε λοιπόν πάλι πρώτα η Μάνα λέγοντας: «Τρίτη κι' άγκιοχτη» και έπρεπε να περάσουν όλοι. Αν κανένας άγγιζε το παιδί ή καθόταν στο σθέρκο, τότε ελευθερωνόταν αυτός που στεκότανε και στη θέση του καθόταν αυτός που δεν πήδησε σωστά και συνεχίζαμε. Ο νέος που θα καθόταν μπορούσε να αλλάξει Μάνα. Μπορούσε όμως να μείνει και ο ίδιος.

Την «Τρίτη κι' άγκιοχτη», έπρεπε λοιπόν να την περάσουν όλοι και μετά να συνεχιστεί το παιγνίδι. Μετά την «Τρίτη κι' άγκιοχτη» λοιπόν συνεχίζαμε με τέσσερα, πέντε, έξι, επτά, οκτώ και στο ένατο πήδημα είχαμε την ίδια διαδικασία με την «Τρίτη κι' άγκιοχτη», μόνο που λέγαμε: «Εννιά κι' άγκιοχτη». Αφού γινόταν κι' αυτό μετά πηδούσαμε ξανά το δέκα, έντεκα πήδημα και μετά για το δωδέκατο πήδημα ξεκινώντας λέγαμε: «έντεκα και δώδεκα, δώδεκα και δεκατρία, τα παιδιά στα γόνατα» και η Μάνα πάντα πρώτη πηδούσε και καθόταν δίπλα απ' αυτόν που στεκόταν. Όποιος δεν καθόταν στα γόνατα ή δεν μπορούσε να βρει μέρας ελεύθερο για να καθήσει γιατί οι προγούμενοι που πήδησαν είχαν καθήσει κολλητά ο ένας με τον άλλον τότε εκείνος έχανε και έπαιρνε τη θέση του παιδιού που καθόταν.

Αιφού Ξεπερνιώνταν κι αυτό το στάδιο, συνεχίζαμε πο δεκατρία πήδημα και μετά πηδούσαμε λέγοντας: «αμίλητος» που αήμαινε πως δεν έπρεπε να μιλάει κανένας. Εδώ αυτός που στεκόταν προσπαθούσε να κάμει κάποιον να μιλήσει για να καθήσει εκείνος στη θέση του. Μετά το «αμίλητος» λέγαμε το: «αγέλαστος». Δηλ. δεν έπρεπε να γελάσει κανένας. Και εδώ υπήρχε τινδυνος να χάσει κάποιος γιατί τότε το παιδικό γέλιο ήταν άφθονο και τ' αστεία που λέγονταν εκείνη τη στιγμή ήταν πολλά. Ποιός μπορούσε να κραηθεί π.χ. ακούοντας τον άλλον να ρίχνει πορδές στον αέρα.

Μετά συνεχίζαμε Λέγοντας: «Αμίλητος, αγέλαστος κι ακούνητος». Δηλ. πηδώντας πρώτα η Μάνα καθόταν ακούνητη και πηδώντας στη συνέχεια οι άλλοι έπρεπε να μείνουν κι' εκείνοι ακούνητοι χωρίς εν τω μεταξύ ν' αγγίζει ο ένας κάποιον άλλον. Όποιος ακουμπούσε κάποιον ή μιλούσε ή γέλαιγε, έχανε και καθόταν εκείνος κάτω.

Το παιγνίδι εν τω μεταξύ συνεχίζόταν με το: «Αμίλητος, Αγέλαστος και τίμιος Σταυρός» που είχαμε το δικαίωμα να μιλάμε και να γελάμε. Συνεχίζαμε με το άλλο πήδημα λέγοντας: «Κλωτσιά στον κώλο», που ήταν το πήδημα εκείνο κατά το οποίο δινόταν από τους άλτες στον αέρα και μια κλωτσιά στον κώλο. Μετά κάναμε ένα ακόμα πήδημα λέγοντας: «Τάπια, βούλωμα και υπογραφή», κάνοντας και την ανάλογη χειρονομία στον κώλο του παιδιού που καθόταν. Μετά συνεχίζαμε με το άλλο λέγοντας: «Βάζω το λουράκι μου».

Τα περισσότερα παιδιά τότε φορούσαν λουριά, ίσως γιατί τότε ήταν δύσκολο να πετύχει κανένας τέλεια εφαρμογή στα έτοιμα ή «ακόραφτα παντελόνια.

Με το πήδημα εκείνο λοιπόν άφηνε ο καθένας το λουρί του πάνω στο κορμί του παιδιού που καθόταν στην επίκυψη. Όταν περνούσαν όλοι και άφηναν τα λουριά, το παιδί που καθόταν γύρναγε κάτω στι χώμα και κυλιόταν με τι κορμί για να τυλιχτούν τα λουριά, γιατί έπρεπε να πάρει ο καθένας το δικό του με το στόμα και χωρίς να κουνήσει κάποιο άλλο.

Έτσι τέλειωνε το κουραστικό αλλά διασκεδαστικό αυτό παιγνίδι με το οποίο πολλές φορές μας έπαιρνε το σουύρουπο και όλοι λίγο - πολύ καθόμασταν κάτω γιατί άλλος δεν θα μπορούσε να πηδήσει ένα μεγάλο ύψος, άλλος δεν μπορούσε να ρίξει την κλωτσιά στον αέρα, άλλος, κουνιόταν κλπ.

Δημήτριος Γεωργ. Αλεξίου

ΤΟ ΜΗΛΟ!.. ΤΗΣ ΕΡΙΔΑΣ

Οι Ραφτανίτισσες συχνά κατέφθαναν στο χωριό μας, τις Κυριακές και τις γιορτινές μέρες, με τα γαϊδουράκια τους φορτωμένα με τη σοδειά τους, κύρια μήλα και ρόιδια και σπανιώτερα σύκα, μιας και το τελευταίο προϊόν δεν ήταν δυσεύρετο στα σύνορά μας και ιδιαίτερα στο Στενό και Πολιτσά.

Μια απ' αυές τις μέρες ήρθε μια κόντοχωριανή μας, φέρνοντας μ' ένα Ζώο δυο καφάσια μήλα.

Με το σχόλαιο μα της εκκλησιάς, εμείς τα παιδιούρια με το θδομαδιάτικο χαρτζηλίκι που ήταν το πενταράκι που μας έδιναν οι μανάδες, συνήθως πιηγαίναμε στον μπάρμπα μου τον Αλέξη τον συχωρεμένον, για κοκορέτσι.

Εκείνη τη μέρα, θα έσπαζε σίγουρα η μονοτονία και σαυτό συνηγορούσε και η διαφημιστική εκστρατεία της παριαγωγού πωλήτριας.

Στην αρχή, γύρω από το υπαιθριό μανάθικο γέμισε από μας και δειλά - δειλά άρχισαν να φεύγουν τα πρώτα πενταράκια μας.

Ο Μήτσος σαν λίγο πιο μεγάλος και ξύπνιο παιδί, πρόσεξε με την πρώτη ένα υπερμεγέθες μήλο σε σχέση με τα άλλα.

— Θειάκω, της λέει, πάρτο το πενταράκι. Και πήγε να πάρει το μεγάλο μήλο. Η θειά όμως είχε τις αντιρρήσεις της.

— Αυτό κάνει μια δραχιών του λέει. Ποσό φυσικά απλησίαστο για μας όλους.

Αρχίσαμε όλοι τα παρακάλια, καθένας για λογαριασμό του.

Η θειά όμως ήταν ανένδοτη στα παρακάλια και ιστο παζάρεμα.

Έτσι το μήλο έμεινε απούλητο μιας και η παραγωγός περίμενε τον πλειοδότη, αλλά μάταια.

Ξέχασα να ιαναιφέρω ότι είχε μεγαλώσει τα μέτρα περιφρούρησης των προϊόντων από μας.

Περνώντας όμως η ώρα άρχισαν τα μέτρα να χαλαρώνουν.

Θα νομίζετε ότι το αρπάξαμε. Ε' όχι λοιπόν. Το Ζώο ήταν ο πέλεκυς της θείας δίκης.

Πλησιάζοντας ρίχνει μια δαγκωματιά στο μήλο της έριδας και αφαίρεσε ένα αεβαστό κομμάτι από το μήλο.

Η πωλήτρια έρριξε πολλές ξυλιές στο καημένο το Ζώο.

Όπως καταλάβατε από θέση ισχύος, βρέθηκε αυτή παρακλήτρια.

Μιας παρακαλούσε να το πάρουμε στην τιμή του πενηνταράκι.

Πάλι θα ναιμίσετε ότι δεν το πήρε κανένας.

Κι όμως η παιδική καρδιά ανοίγει πιο εύκολα στα χτισπήματα της ικέτιδας. Κάποιος το αιγόρασε αν και γαϊδαριοφαγωμένο.

Στέλιος Ξεκάρφωτος

ΟΙ ΤΡΟΦΕΣ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΣΚΛΟΥΠΟ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ Β'

ΦΑΓΗΤΑ

Στο δεύτερο μέρος τούτης της έρευνας θα ιμιλήσουμε για τα φαγητά που παρασκευάζαν οι Σκλουπιώτες τον παιλιό καιρό με τα είδη τροφίμων, που έβγαζαν απ' τα ικτήματά τους, απ' τα ζώα τους και από αυτά που αγόραζαν. Τα φαγητά αυτά αποτελούν ένα μεγάλο κατάλογο, τονόποιο θα δούμε στη συνέχεια.

Εκείνο που θέλω να τονίσω είναι ότι απ' αυτά τα φαγητά άλλα τα έφτιαχναν και τα έτρωγαν όλο το χρόνο και άλλα ήταν εποχιακά δηλαδή τα έφτιαχναν και τα έτρωγαν όλο το χρόνο.

Τούτο συνέβαινε γιατί δεν υπήρχαν τα κατάλληλα μέσα συντήρησης των τροφίμων ή γιατί ορισμένα φαγητά δεν τρώγονταν σε μια ειδική εποχή.

Τα φαγητά που θα παρουσιαστούν τα έχω κατατάξει σε ομάδες ιανάλογα με το βασικό είδος από το οποίο το παρασκευάζαν.

ΤΟ ΨΩΜΙ

Το ψωμί ήταν η βασική τροφή της κάθε οικογένειας. Όποιο σπίτι -εξασφάλιζε το ψωμί της χρονιάς θεωρούνταν ευτυχισμένο. Το προσφάτι δεν θεωρούνταν και τόσο απαραίτητο και πολλές φορές αν απαιδιά ζητούσαν προσφάτι τους έλεγαν ότι θέλιουν «Ξορέξια».

Έδιναν τόση σημασία στο ψωμί, που, όταν ήθελαν να αναφερθούν σε κάποιο γένιμα, το ονόμαζαν γενικά ψωμί.

Οι φράσεις «φάγαμε ψωμί», «Στο σπίτι του έφαγα ψωμί», ήταν πολύ συνηθισμένες όταν αναφέρονταν στα γεύματα.

Τίρια ήταν τα είδη ψωμιού που έφτιαχναν οι παιλιοί Σκλουπιώτες: Καθάριο, καλαμποκίσιο και σμιγέ.

ΨΩΜΙ ΚΑΘΑΡΙΟ

Το καθάριο ψωμί γίνονταν από αλεύρι σταρίσιο. Το έφτιαχναν με τον συνηθισμένο τρόπο. Ανάπιαναν από το προηγούμενο βράσου το προζύμι και την άλλη μέρα ζύμωναν το ψωμί σε ξύλινο σκαφίδι. Έβαζαν το ζυάρι σε μεγάλα ταψιά και αφού «γίνονταν» το έψηναν στη γάστρα.

Από σταρίσιο αλεύρι έφτιαχναν τα πασχαλιάτικα κουλούρια και τίς λειπουργιές (πρασφαρές). Το αλεύρι για τα κουλούρια και τις λειπουργιές το σίτιζαν καλά με ψιλή σίτα. Αν περίσσευε λίγο ζυμάρι το έφτιαχναν μικρές πρασφαρούλες για τα παιδιά και τις έδιναν να τις φάνε ζεστές. Οι πρασφαρούλες θεωρούνταν απ' τα παιδιά ένας ξεχωριστός μεζές, γιατί εκείνα τα χρόνια μικρό διάστημα της χρονιάς έτρωγαν σταρένιο ψωμί. Το σιτάρι ήταν είδος πολυτελείας. Πολλές φορές ένα κομμάτι σταρένιο ψωμί αποτελούσε το προσφάτι για το καλαμποκίσιο.

ΨΩΜΙ ΚΑΛΑΜΠΟΚΙΣΙΟ

Ανεβατό.

Το ψωμί αυτό το έφτιαχναν όπως και το καθάριο με τη διαφορά ότι χρησιμοποιούσαν αλεύρι καλαμποκίσιο. Ανάπιαναν προζύμι και το ζύμωναν με καλαμποκίσιο αλεύρι και όταν γίνονταν το έψηναν στο ταψί στη γάστρα. Όποιος είχε έριχνε και μια - δυο χούφτες σταρίσιο αλεύρι.

Λειψό.

Το ψωμί αυτό το έφτιαχναν στην γωνιά. Έκαιγαν την πλάκα και έριχναν πάνω της το ζυμάρι από καλαμποκίσιο αλεύρι. Το έπλαθαν εκεί να πάρει στρογγυλό σχήμα και το κούπωναν με τη γάστρα. Όσο ήταν ζεστό τρώγονταν ευχάριστα. Όταν ξεραινόταν γινόταν πολύ σκληρό.

Ψωμί σμιγό.

Το ψωμί το σμιγό γίνονταν από αλεύρι καλαμποκίσιο ανακατεμένο με αλεύρι από βρίζα. Επειδή έσμιγαν τα δυο αλεύρια το έλεγαν σμιγό. Το ψωμί αυτό το έφτιαχναν και το έψηναν στο ταψί στη γάστρα όπως και το σταρένιο. Γίνονταν ένα ψωμί νόστιμο.

Σταχτοκούλουρα.

Πολλές φορές το καλαμποκίσιο ψωμί το έφτιαχναν κουλούρες που τις έψηναν στις πλάκες της γωνιάς.

Τράβαιγαν τις στάχτες και όπως ήταν καιμένη η πλάκα έριχναν το ζυμάρι. Το έπλαθαν απάνω στην πλάκα και του έδιναν το σχήμα της κουλούρας. Ύστερα ακέπαζαν την κουλούρα με ξερά γκουτσόφυλλα για να μην καεί καὶ να κάνει καλή κοριά και έριχναν από πάνω στάχτη και ύστερα κάρβουνα. Μόλις ψήνονταν την έβγαζαν, τίναζαν τις στάχτες και την έκοβαν με τα χέρια κομμάτια - κομμάτια πάνω στην τάβλα. Την έτρωγαν ζεστή. Αν περίσσευε κανένα κομμάτι το έτρωγαν κρύο έστω αν ήταν και πολύ σκληρό.

Η σταχτοκουλούρα αποτελούσε για την οικογένεια το ψωμί που φτιάχνονταν εύκολα και πρόχειρα γιατί οι γυναίκες δουλεύοντας θλημερίς δεν είχαν την ευκαιρία να φτιάχνουν ψωμί. Σταχτοκουλούρες έφτιαχναν τους χειμωνιάτικους μήνες που η γωνιά έκαιγε συνέχεια.

Β. Παπαδημητρίου

(Συνεχίζεται)

Χωριανοί μας στο παραδοσιακό γενικό χορό.

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΜΙΚΡΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

Ο συγχωριανός μας Χρήστος Αντωνίου μας έστειλε μερικές σπιαρταριστικές ιστορίες που αναφέρονται σε χωριανούς μας μαστόρους, ανταποκρινόμενος έτσι στο κάλεσμά μας και στο κάλεσμα του δάσκαλου Δημ. Τόλη που έγραψε κι αυτός σχετικά. Παραθέτουμε μερικές απ' τις όμαρφες πραγματικά αυτές ιστορίες.

A. Ο Μακαρίτης ο Αποστόλ - Φώτης και ο Βασίλης ο Νοτσόπουλος (πατέρας του Νίκου Νοτσόπουλου), μαραγκοί και πάντα αχώριστοι, δουλεύανε παρέα εκείνα τα χρόνια στα χωριά των Καλαβρύτων.

Τα χρόνια εκείνα οι περισσότεροι άντρες και προπαντός οι κάπιως εχούμενοι φορούσαν πιστόλια απάνωτους. Άλλοι για ασφάλεια και άλλοι για καμάρι.

Κάποτε ακεφτήκανε και αυτοί, ο Αποστόλης με το Βασίλη να αγοράσουνε και αυτοί πιστόλια, να τα βάλουνε στην κολοτοέπη για καμάρι.

Έπρεπε όμως να έχουνε άδεια από την Αστυνομία. Σηκωθήκανε μια μέρα και οι δύο και πήγανε στην Αστυνομία, και λένε στο Διοικητή.

Κύριε Διοικητά να μας δώσεις άδεια να οπλωφορούμε. Ο Διοικητής τους κοίταξε καλά και τους δυό και τους λέει: Τί τα θέλετε εσείς τα πιστόλια, τί φοβόσασε; Του λέει ο μπαρμπα - Αποστόλης. Νά πάμε από χωριό σε χωριό για δουλειά και τυχαίνει και νυχτώνουμε και υπάρχουν και ληστές, πού ξέρεις τί γίνεται. Ο διοικητής τους ξανακοίταξε καλά - καλά και τους λέει: Τί να σας πάρουμε εσάς οι ληστές;

Τότε οι μπαρμπα - Αποστόλης που δεν βάσταξε άλλο και πάντα ήτανε αιγαθός και ειληκρινής, λέει στον Διοικητή: Να σου πω έγώ κύριε Διοικητά την αλήθεια γιατί τα θέλουμε τα πιστόλια, «τα θέλουμε για καμάρι». Τότε ο Διοικητής γέλασε και τους έδωσε και την άδεια.

B. Στα χρόνια της τουρκοκρατίας οι Τούρκοι μαζεύανε από Έλληνες ραγιάδες το χαράτσι. (δηλ. τους φόρους). Ένας χωριανός

μας δεν ξέρω πώς τον λέγανε, πάντως ήτανε από τους Εξαρχαίους, ίσως του Κώστα Εξάρχου ο παππούς, δεν πλήρωνε πιοτέ χαράτσι στον αφέντη Τούρκο που ήτανε στο χωριό. Πότε με την πονηρά, πότε με τα ψέματα, πάντα τη γλύτωνε και ο Τούρκος τον έβγαλε χαρατσή και του έμεινε μέχρι σήμερα. Οι μεταγενέστεροι τη λέξη χαρατσή την πήρανε σαν ψεύτης.

Κάποτε αυτός ο χαρατσής δούλευε με άλλους μαστόρους παρέα στο Ξηρόμερο. Τη Λαμπρή είχε έρθει στο χωριό και όταν ξαναπήγε πίσω τον ρώτησαν αν έγινε καλή η Λαμπρή. Πολύ ωραία ήτανε. Είχαμε αρνιά, κατσίκια, χορός καλός έγινε.

Το μεσημέρι εκεί που αποφάγιμε, νά και η Μαρία με μια ποδιά σταφύλια φρέσκα. Οι άλλοι αλληλοκοιταχτήκανε. Σταφύλια φρέσκα τον Απρίλη!!!.

Γ. Μια παρέα μαστόροι από το χωριό, δούλευε στο Ξηρόμερο. Δεν ξέρω ποιοί ήτανε. Εκείνο που άκουσα ήτανε όπι είχανε στην παρέα έναν σνάματι Αργύρη. Όταν καθότανε να φάνε βάζανε το φαγητό, το ψωμί, το τυρί όλα μαζί κάτω και έπαιρνε ο καθένας και έτρωγε. Ο Αργύρης όμως, έτρωγε το ψωμί από λίγο και το τυρί μπόλικο. Ετοι μέχρι να πάρουν οι άλλοι 3 - 4 μπουκιές ο Αργύρης το εξαφάνιζε το τυρί. Οι άλλοι βλέποντας ότι ο Αργύρης δεν εννοούσε να διορθωθεί, είπανε: Από αύριο θα το μοιράζουμε το τυρί και ας το φάει ο καθένας όπως θέλει.

Την άλλη μέρα μοιράσανε το τυρί. Τότε ο Αργύρης κόντευε να φάει τα δάκτυλά του. Το ψωμί και το τυρί το είχε όλο.

Στην πορέα ήτανε και ένας μούτος (μουγγάς) ο οποίος πρόσεξε τον Αργύρη που έτρωγε το ψωμί πολύ και το τυρί από λίγο. Και έφερντας από τις προηγούμενες μέρες πονές έδειξε με το δάχτυλό του σαν να ήθελε να πει... Κοιτάχτε τον Αργύρη πως τρώει το τυρί τώρα που το μοιράσαμε.

Και έτοι έμεινε αυτό που λέμε «σαν ο Αργύρης το τυρί».

Χρήστος Γρηγ. Αντωνίου

ΣΧΟΛΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΣΚΛΟΥΠΟ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Το καλοκαίρι το περιμέναμε με μεγάλη χαρά γιατί κάναμε διαρκόπες από το Σχολείο. Πρώτα όμως έπρεπε να μάθουμε τα ποιήματα και τον διάλογο για τις εξετάσεις. Στην έκτη τάξη είχαμε θεατρικό έργο, ο Κανάρης και εγώ είχα τον ρόλο του Κανάρη, ντυμένος με φουστανέλλα, μαντείο μπλέ, κάλτσες και τσαρούχια. Θα πήγα τουλάχιστο 5 - 6 φορές για κατούρημα, πριν ντυθώ, γιατί αφιού ντυνόμουν δεν μπορούσα ούτε από την πλατεία να φύγω αλλά ούτε εύκολο ήταν να τα καταφέρω με τα ρούχα που φορούσα.

Το καλοκαίρι το διασκεδάζαμε ώρα με την ώρα. Το ποτάμι ήταν η πολυτέλεια διασκεδάσεως. Βέβαια είχαμε και περιπέτειες στο ποτάμι, γιατί πότε πότε μας «μαζώναν με τα λιθάρια οι γυναίκες» από πάνω από το Στενό που μπορούσαν και να μας σκοτώσουν αν μας πετύχαιναν. Ειφείς κρυδόμασταν πίσω από την κολώνα να γλιτώσουμε, αλλά καμιά φορά κατέβαιναν μία ή δυο γυναίκες και μας έπερναν τα ρούχα και τότε έπρεπε να πάει κάποιος στο Στενό να μας φέρει τσουβάλια για να σκεπαστούμε να πάμε στο Στενό να ζητήσουμε τα ρούχα μας.

Στα αμπέλια δεν μας άφηνε ο δραγάτης να πάμε. Το Ξερολόγκαδο ήταν το σύνορο, από εκεί και πέρα ήταν απογορευμένη ζώνη για τους μαθητάς του δημοτικού σχολείου. Βλέπαμε τους μεγάλους να πηγαίνουν στα αμπέλια και έλεγα πότε θα μεγαλώσω να μπορώ να πάω μόνος μου στο αμπέλι και πότε θα βγάλω λεφτά να φάω να γίνω χονδρός σαν τον Εργολάθο από τους Ραφταναίους ή να έχω άλιογο και να τρώω αυγά τηγανισμένα σαν τον γιατρό το Στάμο. «Δυστυχώς», όλα γίνανε.

Θυμάμαι ην εποχή που ήταν τις μόδας οι τρίτσες, τότε ήταν στο χωριό μερικοί «γραμματιζούμενοι», δάσκαλοι, φοιτητές (Νίκος Πάνος, Τάκης Ντούλα Σπύρου).

Ένα απόγευμα μερικοί από τους τριτσάκιδες ξεκίνησαν να πάνε για τα αμπέλια, από κοντά εμείς ένα κοπάδι από παιδιά. Εμείς, βέβαια σταματήσαμε στα Νοτέικα, αυτά προχώρησαν και λίγο πιο πέρα από το Ξερολόγκαδο, αινέβηκαν σε μια κερασιά και τραγουδούσαν - ευρωπαϊκά τραγούδια - το γελεκάκι που φορείς και το άλλο που έλεγε: Και όλο μου λες πως πια δεν μαγαπάς, γιατί, γιατί, γιατίκλη.

Και τότε «με μιας ανοίγει ο συράνός τα σύννεφα μεριάζουν, οι τριτάκιδες μείνανε βουθοί γιατί τους ήρθε από ψηλά και από γυναικας στέμμα, φωνή τρανή σαν αστραπή φωνή για να τους λέει:

Ούουουστ γαϊδούρια, Ούουουστ γομάρια, τίνος είναι η κερασά μωρέ γομάρια, τρίτσες θέλετε εσες μωρέ ή σαμάρια. Τότε φάνηκαν πόσο σβέλτοι ήταν όλοι τους, κατέβηκαν σαν και πραγματικά να τους είχε χτυπήσει αστραπή και έφυγαν τρέχοντας και μόνον οι τρίτσες διακρίνονταν μέσα στον κουρνιαχτό που έκαναν φεύγοντας προς τις «γκάτετσ».

Το καλακαίρι στέναψε και τσέπνες για πέρδικες. Καμιά φορά αποτολμούσαμε και κάναμε και καμιά έφοδο στα αιμέλια ή για να μηθούμε τους μεγαλύτερους ή γιατί ζητούσαμε ποικιλία και περιπέτεια και συνήθως την θρήσκαμε σε ότι ήταν απογορευμένο.

Θυμάμαι κάποτε ακούγαμε μερικούς από τους γείτονες και μαθητάς του γυμνασίου, σχεδίαζαν νυχτερινή έφοδο στην αιμυγδαλιά του Βαγγέλη Χρηστ. Αντώνη στα Ισιώματα. Καλά τα σχεδίασαν άλλα χωρίς τον «Ξενοδόχο», την νεακοκυρά την Αρετή. Πήγαινε 3 αυτοί, μαζέψανε αιμύγδαλα στις τσέπες και στον κόρφο και γύριζαν ικανοποιημένοι από την επιτυχία τους. Και ώ τι συμφορά, η Αρετή τους περιμενει εκεί πιο πάνω, τους άρπαξε και τους τρεις, από έναν, τους πήρε το σακκάκι του, από τον άλλον το πουκάμισο, και από τον άλλον ένα ανίκι από το πουκάμισο γιατί αυτός τραβήχτηκε με δύναμη, σκίστηκε το μανίκι και αυτός πήδησε προς το χωράφι, αλλά πήγε μέσα στα βάτα και σακατέφτηκε. Και αντί για αιμύγδαλα γύρισαν ξεμπλέτσωτοι τα παλληκάρια μας.

Σχεδόν τέτοιο τέλος είχε και η μεγάλη έφοδος που κάναμε εμείς 10 με 15 παιδιά όλοι μαζί.

Πήγαμε στα αιμέλια, μαζέψαμε ντομάτες, ροδάκινα, σύκα και σταφύλια και πήγαμε στον κέδρο να τα φάμε. Τα βάλαιμε μέσα στο κρύο το νερό και μερικοί πήγαν για περισσότερα σταφύλια εκεί διπλα στο αιμέλι του Κώστα Βλάχα. Και ενώ ήταν μεσημέρι και το χωριό ησύχαζε, τα παιδιά κοιμώνταν, τα γιδοπρόβατα μέσημέριαζαν το λιοπύρι άναβε τις πέτρες και τα φύλλα δεν κουνιώνταν, τότε για μια ακόμη φορά σκούστηκε η ίδια η μελωδική και διαπεραστική φωνή της «βειράνο» που χαρέτησε τους τριτσάκιδες με το ούουουστ

γομάρια κλπ. τώρα ειδοποιούσε το χωριό για την «επίθεση γειτόνων προς τους αγρούς».

Οου - ου - ου χωριανοί λάτε δώθε, παιδιά Ραφατανίτικα τρυγάνε τ' αμπέλια. Και οι χωριανοί με σκυλιά και κυνηγητικά όπλα κατέφθαμαν.

Τότε αφήσαμε τα λάφυρα και το βάλαμε στα πόδια κάτω κάτω την ράχη. Προσπαθήσαμε να πάμε προς το αλών Μαρτίνι, αλλά εκεί μας έστησαν ενέδρα 2, 3 γυναίκες που κόντεψαν να μας τρυπήσουν τα κεφάλια με τις πέτρες. Τότε αλλάξαμε πορεία και πήγαμε κάτω το λαγκάδι των παλιούμηλο και από εκεί στην Στάνη, στο σκιάζμα, στην Αλαταριά και στην πλατεία για να δημιουργήσουμε άλλοθι και τότε εις ουδέναν, ουδενί είπον, φοβούμενοι γάρ.

Φυσικά το καλοκαίρι δεν ήταν όλο διασκέδαση. Πολλές φορές έπρεπε να πάμε και με τα γίδια στα Ζαγόρια, στην Στάνη, στο Αλευροτόπι που βρήκαμε και καβούρια στο νερό που έβγαινε από την πέτρα. Επίσης, έβγιαζα και τη γελάδα την Κυριάκο και μου έγλυφε τα μαλλιά και στέκονταν προς τα πάνω και ένοιωθα σαν μεγάλος με τα μαλλιά προς τα πάνω.

Οι μέρες περνούσαν γρήγορα και τα μαθήματα άρχισαν πάλι. Τότε έπρεπε να ψάξουμε να βρούμε, τσουρέπια και τα παπούτσια που δεν τα φορούσαμε το καλοκαίρι. Επίσης έπρεπε να αγοράσουμε τετράδιο και μολύβι ή και πλάκα. Ευτυχώς όμως τότε και οι όψιμες οι κλωσσαριές είχαν βγάλει τα πουλιά και έτσι δεν πέρναμε «κλούβια» αυγά από την κλώσσα να πάμε στο μπακάλι να ψωνίσουμε όπως κάναμε το καλοκαίρι να αγοράσουμε αγγίστρια για ψάρεμα.

Τέτοιον καιρό άρχιζε πάλι το σχολείο και μπαίναμε πάλι στην ίδια ρουτίνα της μαθητικής Ζωής, μέχρι που τελειώσαμε το Δημοτικό. Τότε άλλους τους έπερναν οι πατεράδες από κοντά τους και ακολουθούσαν το πατριοπαράδοτο κουραστικό, τίμιο και δημιουργικό επάγγελμα του μάστορα, άλλοι πήγαιναν να μάθουν άλλες τέχνες και μερικοί ακολουθούσαν τα γράμματα και ο καθένας έκανε προσπάθειες με τον τρόπο του δικό του για ένα καλλίτερο μέλλον και μια τίμια αποδοτική, δημιουργική και ευχάριστη Ζωή.

Βασίλειος Δ. Τόλης

ΠΑΛΙΟΚΑΙΡΙΝΗ ΜΝΗΜΗ

Κάποτε η Αννέτα Π..., με την κουνάδα της Πανάγιω Τ..., από το Σκλούπο, έλαβαν χρήματα (δολλάρια) από τους άνδρες τους που ήταν στην Αμερική.

Στο γράμμα τους έγραφαν: «Να πάτε στα Γιάννενα, να ζητήσετε ότι θέλετε για σας και τα παιδιά, να φάτε στο καλύτερο εστιατόριο και να κοιμηθείτε στο πρώτο Ξενοδοχείο».

Έτσι, έκαψαν πολλά πράγματα, έφαγαν καλά στο καλό εστιατόριο, στην πλατεία και πήγαν να κοιμηθούν στο «ΙΛΙΟΝ», πρώτης τάξης ξενοδοχείο.

Κλείδωσαν καλά την πόρτα από μέσα και ξάπλωσε πρώτη η Αννέτα στο διπλό κρεβάτι που είχε και σουμνέ.

—Μωρή Πανάγιω λέει, τούτο το κρεβάτι κουνιέται εδώ και εκεί. Πώς θα κοιμηθούμε έτσι;

—Πάψε να λές κουταμάρες! Τα κρεβάτια δεν κουνιούνται, εσένα σου φαίνεται. Για να δω κι' γώ. Ξαπλώνει και η Πανάγιω, βούλιαξε περισσότερο.

—Πω πώ, τί πάθαμε!!! Σηκώσου γρήγορα Αννέτα. Το χάλασες το κρεβάτι και τώρα, ποιός ξέρει πόσα θα πληρώσουμε!!!

Τέλος κοιμήθηκαν στο πάτωμα.

Τό πρωΐ, σπικάθηκαν γρήγορα, έσπρωσαν το κρεβάτι όπως ήταν πρώτα και . . . περίμεναν.

Σε λίγο πήγε ο καμαριέρης και τις ρώτησε, αν κοιμήθηκαν καλά, και αν θέλουν τίποτε.

—Τί να θέλουμε παιδί μου, σου κάναμε ζημιά απόψε.

Τί ζημιά κάνατε;

—Για κοίτα το κρεβάτι, το χαλάσαμε, το ιστρώμα όλο κουνιέται. Μη φωνάξεις, θα το πληρώσουμε.

—Κι' σεις πού κοιμήθηκατε;

—Στο πάτωμα.

Γελώντας ο καμαριέρης, πήδηξε απάνω στο κρεβάτι και χόρευε.

—!!!

—Τίποτε δεν έπαθε το κρεβάτι κυρίες μου. Είναι φτιαγμένο έτσι για να κοιμάται ο άνθρωπος στα μαλακά.

—Δεν μας τόλεγες μωρέ Ζαλιάρικο, μας έφαγε το πάτωμα απόψε!!!

Δημ. Τόλης
Συντ) χος δάσκαλος

KOINOTIKA

Γενναίες πιστώσεις χορηγήθηκαν και φέτος για το χωριό μας. Πιστώσεις που θα αλλάξουν ριζικά την όψη του χωριού και θα του δώσουν ζωή.

Έτσι με μεγάλη μας χαρά ανακοινώνουμε στους χωριανούς τις καινούργιες εγκρίσεις πιστώσεων.

1) Με την υπ' αριθ. Β)10)1)31.1)9'4.85, απόφαση του Υπουργείου Δησσίων έργων, χορηγήθηκε πίστωση 30.000.000 για το κομμάτι του δρόμου μας Φορτός: — Πολιτσά.

Αυτή τη στιγμή συντάσσεται μελέτη από τον Γιώργο Κάκκινο η οποία θα δώσει και την ωριστική μορφή του δρόμου. Με το παραπάνω ποσό, πιστεύεται ότι ο δρόμος στο κομμάτι εκείνο θα αποκτήσει ικανοποιητική βατότητα.

Από το απέναντι μέρος, σε λίγες μέρες θα ξαναρχήσουν οι εργασίες προς Πολιτσά, που σίχαν σταματήσει το χειμώνα.

Για το τμήμα αυτό χορηγήθηκε συμπληρωματική πίστωση 5.000.000 δρχ.

Για τη Γέφυρα, έχει ξεπεραστεί το πρόβλημα με την Αρχαιολογική Υπηρεσία και το πρακτικό της δημοπρασίας είναι πλέον για έγκριση.

2) Το Νομαρχιακό Ταμείο ενέκρινε πίστωση Δρχ. 1.500.000 για την ενίσχυση τους εξωτερικού υδραγωγείου με κατασκευή και δεύτερης δεξιεμενής. Έτσι σύντομα λύνεται και το πρόβλημα του νερού.

3) Από το Νομαρχιακό Ταμείο εγκρίθηκε πίστωση δρχ. 300.000 για την κατασκευή εσωτερικών δρόμων.

— Αρχισε η κατασκευή του νέου κοιμητηρίου στην Αγία Παρασκευή. Τα χρήματα τα διαθέτει ο χωριανός μας, Χριστόδουλος Πραμαντιώτης.

— Συντάσσεται μελέτη για τη μετατροπή του Δημοτικού Σχολείου σε Πνευματικό Κέντρο του χωριού.

ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ

Με την υπ' αριθ. 2138) 19.4.85 απόφασή της, η Δ)νση Κοιν. Πρόνοιας ενέκρινε στεγαστική αποκατάσταση χωριανών μας.

Οι χωριανοί μας στους οποίους εγκρίθηκαν τέτοια δάνεια είναι:

1. Αλεξου Ανδρομάχη του Στυλιανού

- 2' Αναστασίου Σωτήριος του Χρήστου
3. Άντωνίου Νικόλαος του Αντωνίου
- 4 Βλάχας Γεώργιος του Νικολάου
5. Βλάχας Λάμπρος του Πλαναγιώτη
6. Γιωτάκης Κων) νος του Χρήστου
7. Κώστας Χρήστος του Νικολάου
8. Μητροκώστα Φωτεινή χα του Χρήστου
9. Μπαλωμένος Βασίλειος του Χαριλάου
10. Νικολάου Χρήστος του Νικολάου
11. Νίκου Κων) νος του Θεοδώρου
12. Νικολάου Ιωάννης του Νικολάου
13. Πάνου Χρήστος του Γεωργίου
14. Παπαχρήστος Ιωάννης του Χρήστου
15. Σπύρου Φώτιος του Δημητρίου
16. Στεργίου Αικατερίνη του Βασιλείου
17. Τζουθάρας Δημήτριος του Κων) νου
18. Τζουθάρας Δημήτριος του Νικολάου
Στους παραπάνω χορηγήθηκε δάνειο για καινούργιο σπίτι
19. Κόκκινου Ελευθερία Μιχ. Για επισκευή Δρχ. 120.000

Απορρίφθηκαν οι αιτήσεις για στεγαστικό δάνειο των παρακάτω χωριανών μας.

1. Βλάχας Κων) νος του Χρήστου
2. Γιωτάκης Νικόλαος του Χρήστου
3. Δήμου Κων) νος του Χαριλάου
4. Κόκκινος Χριστόφορος του Αποστόλου
5. Νίκου Αθανάσιος του Χρήστου
6. Παπαϊωάννου Απόστολος του Ευαγγέλλου
7. Πραμαντιώτης Κων) νος του Αποστόλου
8. Πραμαντιώτης Νικόλαος του Γεωργίου
9. Πραμαντιώτη Ειρήνη του Χρήστου.

Οι παραπάνω που οι αιτήσεις των απορρίφθηκαν, μπορούν μέχρι 10) 6) 85 να κάνουν ενστάσεις στην παραπάνω υπηρεσία.

Εκεί που πριν 5 - 6 χρόνια το χωριό παρουσιάζονταν έρημο και εγκατελειμένο, σήμερα με τα καινούργια σπίτια που έγιναν, με τις επισκευές των παλιών και με τα διάφορα έργα υποδομής, όπως διανοίξεις εσωτερικών δρόμων, τοιμεντοστρώσεις, ενίσχυση του υδραγωγείου κλπ., παρουσιάζει εικόνα σύγχρονου χωριού.

Η κατασκευή και επισκευή των σπιτιών σε συνδυασμό με τα έργα υποδομής κάνει πλέον τη διαμονή στο χωριό ευχάριστη κύρια τους

καλοκαιρινούς μήνες κι' αυτό φαίνεται από τη μεγάλη κίνηση που παρουσιάζει το χωριό αυτούς τους μήνες.

'Ολα αυτά σε συνδυασμό με την κατασκευή του δρόμου Φαρτώσι - Αιμπλοχώρι μας κάνουν να πούμε με σιγουριά πως γία το χωρίο μας αρχίζει μια καινούργια περίοδος.

Για ενημέρωση των χωριανών μας και κύρια εκείνων που βρίσκονται μακριά παραθέτουμε τα ονόματα των χωριανών μας στους οποίους χορηγήθηκαν δάνεια για επισκευή ή κατασκευή καινούργιου απιτιού.

Απ' αυτόν τον πίνακα ο καθένας μπορεί να καταλάβει τι έχει γίνει και τι δψη πήρε το χωρίο μας τα τελευταία χρόνια.

ΔΑΝΕΙΑ ΠΟΥ ΧΟΡΗΓΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΗΡ. ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΩΝ ΤΟΥ ΥΠ. ΔΗΜ. ΕΡΓΩΝ.

A. ΓΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΠΙΤΙΑ

1. Αναστασίου Αλέξανδρος Χρ.	13. Νουτσόπουλος Μιχάλης Δ.
2. Αντωνίου Δημήτριος Αντων.	14. Νουτσοπούλου Πην. χα Δημ.
3. Βασιλεου Γεώργιος Δημ.	15. Ξεκάρφωτος Δημήτριος Χρ.
4. Βλάχα Δημητρούλα Χα Χρ.	16. Ξεκάρφωτος Κων) νος Στ.
5. Βλάχας Ιωάννης Αποστ.	17. Πάνου Βασιλική Γρηγ.
6. Γέροντας Γεώργιος Νικολ.	18. Πατσούρας Κων) νος Νικ.
7. Γέροντα Αγλαΐα χα Γεωργ.	19. Πραμαντιώτης Ανδρ. Ιωάν-
8. Γιωτάκης Ιωάννης Δημ.	20. Σιώτου Μαρίνα χα Αποστ.
9. Εξάρχου Βασιλική χα Χρήστ.	21. Τζουθάρας Δημ. Σωτ.
10. Δημητρίου Οδυσσέας Χρήστ.	22. Τζουθάρας Χρήστος Ιωάν.
11. Κίτσος Βασλειος Αθαν.	23. Τόλης Γεώργ. Στυλ.
12. Μπόχτη Αγλαΐα Γεωργ.	

Στους παραπάνω χορηγήθηκαν συνολικά 17.081.000 κατανεμημένα από 700.000 - 1200.000 περίπου στον καθένα.

B. ΔΑΝΕΙΑ ΓΙΑ ΕΠΙΣΚΕΥΗ

1. Αλεξίου Αικατερίνη χα Γεωρ.	7. Βλάχας Σωτήριος Γεωργ.
2. Αντωνίου Ευαγγελία Κων.	8. Βλάχα Σπυριδούλα Χρήστ.
3. Αναστασίου Όλγα Αναστ.	9. Βλάχας Παναγιώτης Χρ.
4. Αθανασίου Χρήστος Κων.	10. Γέροντας Νικόλαος Ιωάνν.
5. Βλάχας Ιωάννης Γεωργ.	12. Γιωτάκης Γεώργιος Κων.
6. Βλάχα Μαρίνα χα Νικολ.	13. Γιωτάκης Χρήστος Δημ.

14. Δήμος Βασίλειος Χαρ.
15. Δήμου Δημήτριος Κων.
16. Ἐξαρχος Κων) νος Δημ.
17. Κόκκινος Χρήστος Δημ.
18. Κίτσος Αθανάσιος Βασ.
19. Καλατζή Μαρία Γεωργ.
20. Κίτσος Σωτήριος Ιωάνν.
21. Κόκκινος Χρήστος Δημ.
22. Λάμπρου Αγλαΐα Αλεξ.
23. Μπαλωμένος Κων. Ιωάνν.
24. Μπόχτης Γεώργιος Γεράσ.
25. Μπαλωμένος Ιωάνν. Χαρ.
26. Μουτσόπουλος Νικόλαος Β.
27. Νούτσος Γεώργιος Νικ.
28. Ξεκάρφωτος Κων) νος Στ.
29. Ξεκάρφωτου Μαρία Αλεξ.
30. Παπαδημητρίου Παν. Δημ.
31. Πατσούρα Αναστασία Κων.
32. Πατσούρας Χρήστος Κων.
33. Πραμαντιώτη Αιμαλία Δημ.
34. Πραμαντιώτης Νικόλαος Γ.
35. Πραμαντιώτης Γεώργ. Κων.
36. Πάνου Βασίλειος Γεωργ.
37. Πιερασκευά Πολυξένη Κων.
38. Σιώτος Κων) νος Δημ.
39. Σιώτος Ιωάνης Χρ.
40. Σιώτος Ευάγγελος Γ.
41. Σπύρου Δημήτριος Κων.
42. Σπύρου Αθηνά Γεωργ.
44. Τζουβάρα Γεωργία Αποστ.
43. Τζουβάρας Σωτήριος Χρ.
45. Τόλης Κων) νος Δημ.
46. Τριάντος Κων) νος Ιωάν.

Στους παραπάνω χορηγήθηκαν διάφορα ποσά από 150.000 — 450.000 δρχ.

Επίσης από την Κοινωνική Πρόνοια διατέθηκαν για στέγαση τα τελευταία χρόνια διάφορα ποσά στους παρακάτω χωριανούς μας

A' ΓΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΙΤΙ

1. Αναστασίου Δημήτριος
2. Αναστασίου Βιργινία Βασ.
3. Βλάχας Νικόλαος Γεωργ.
4. Κόκκινος Νικόλ. Αποστ.
5. Καλατζή Ευαγγελα Νικ.
6. Νούτσος Κων) νος Γεωργ.
7. Πάνου Όλγα Ιωάνν.
8. Πατσούρα Μαρίνα Δημ.
9. Σπύρου Σιφία Ιωάνν.

B' ΓΙΑ ΕΠΙΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

1. Νασιούλας Αθανάσιος Ιωάνν.
2. Νασιούλας Νικόλαος Ιωάνν.
3. Νίκου Αικατερίνη Χρ.
4. Παπαϊωάννου Ευάγγελος Κ.
5. Τσιούρης Βασίλειος Ιωάν.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑ

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος ο Σύλλογός μας διοργάνωσε την Παρασκευή το βράδυ 4 Γενάρη στα Λιθαρίτσια το καθιερωμένο Πρωτοχρονιάτικο γλέντι, όπου έγινε και η κοπή της βασιλόπιτας.

Το αντάμωμα αυτό των χωριανών μας, που γίνεται με πρωτοβουλία του Συλλόγου, συμβολίζει αλλά και ορισθετεί την σύμποια και την ομόνοιασία των χωριανών στο καλωσόρισμα του νέου χρόνου. Επειδή το γλέντι της Πρωτοχρονιάς καθιερώθηκε πλέον στην συνείδηση όλων και αυτού βρίσκεται η επιτυχία που σημειώνει ο χορός μας αυτός, κάθε χρόνο.

Τίμησαν με την παρουσία τους το γλέντι μας.

Ο Δήμαρχος Γιαννίνων χωριανός μας, κ. Χαρίλαος Γόλης.

Ο Πρόεδρος του Δ.Σ. του Νοσοκομείου χωριανός μας, κ. Απόστολος Τόλης.

Ο προϊστάμενος της τέως ΠΥΔΕ κ. Αχιλλέας Τζίμας.

Ο Διευθυντής Τεχνικών Υπηρεσιών Νομαρχίας Γιαννίνων κ. Χρήστος Ρίζος.

Ο Διευθυντής Πρόνοιας Νομαρχίας Γιαννίνων κ. Κώστας Μπουτέτσιος

Ο Προϊστάμενος της 2ης ΔΕΚΕ κ. Αθανάσιος Καραβίδας και η Υπομηχανικός Νομαρχίας Ιωάννα Χολέβα, και πολλοί άλλοι.

Αφού έγινε η κοπή της πίτας, ο Πρόεδρος του Συλλόγου καλοσάρισε τους επίσημους προσκαλεσμένους και ευχήθηκε καλή χρονιά σ' όλους τους φίλους, χωριανούς και μέλη του Συλλόγου.

Το χορευτικό τμήμα του Συλλόγου ερμήνευσε παραδοσιακούς Δημοτικούς χορούς της Ηπείρου. Η άρτια εμφάνισή του, οι παραδοσιακές στολές, αλλά και η άψογη ερμηνεία των χορών από χορευτές, καταχειροκροτήθηκαν από τους παρισταμένους.

Στη συνέχεια το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου βράβευσε τους μαθητές που γράφτηκαν στα Λύκεια και πέρασαν στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα της χώρας μας από το κληροδότημα Χαρίλαου Τόλη. Και εδώ αξίζει να σημειώσουμε πως, η προσφορά αυτή του χωριανού μας και τώρα Δήμαρχου πόλεως Γιαννίνων, προς την γενέτειρά του και κύρια προς την σπουδάζουσα νεολαία του χωρισμάς, δε μπορεί παρά να επιβραβεύεται και αναγνωρίζεται απ' όλους μας, αλλά και ν' αποτελέσει παράδειγμα προς μίμηση.

Θ' ήταν παράλειψη να μην επούμε πως το γλέντι μας κράτησε μέχρι αργά με χορό και πολύ κέφι.

Οι μαθητές που δραθεύτηκαν είναι:

ΑΝΩΤΑΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΩΤΕΡΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

1. Αλεξίου Γεώργιος του Ελευθερίου Τ.Ε.Ι. Σερρών
2. Βλάχα Ευθυμία του Ιωάννη Νομική Θεσσαλονίκης
3. Βλάχα Κων) να του Κώστα Τ.Ε.Ι. Μεσολογγίου
4. Βλάχας Παναγιώτης του Χρήστου Τ.Ε.Ι. Κρήτης
5. Μπόχτη Ειρήνη του Γεωργίου Ακαδημία Ιωανίνων
7. Παπαδημητρίου Μαρία του Βασιλείου Φιλ)κή Ιωαννίνων
7. Πραμαντιώτη Βασιλική του Βασιλείου Λογ)κή Αθηνών
8. Τόλη Αναστασία του Κων) νου Νομική Θράκης
9. Τόλη Βασιλική του Χαριλάου Άρχ)κή Θεσσαλονίκης

ΛΥΚΕΙΑ

1. Αλεξίου Ιωάννης του Χρήστου
2. Αλεξίου Δήμητρα του Βασιλείου
3. Αναστασίου Χρήστος του Νικολάου
4. Βλάχας Απόστολος του Ιωάννη
5. Βλάχας Παναγιώτης του Δημητρίου
6. Γέροντας Γεώργιος του Αποστόλου
7. Γέροντας Νικόλαος του Χριστού
8. Κίτσου Ευδοκία του Βασιλείου
9. Κόκκινος Κων) νος του Χριστοφόρου
10. Μπαλωμένος Κων) νος του Ανδρέα
11. Ξεκάρφωτου Μαρία του Στέλιου
12. Παπαδημητρίου Λημήτριος του Βασιλείου
13. Παπαθανασίου Στέφανος του Κων) νου
14. Πραμαντιώτης Γιώρας του Κων) νου
15. Αθανασίου Κώστας του Χρήστου

Η ΕΤΗΣΙΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η Γενική Συνέλευση πραγματοποιήθηκε στις 9 Μάρτη 1985 μέρα Σάββατο και ώρα 6 μ.μ. στη συνηθισμένη αίθουσα του Επιγγ. Βιοτ. Επιμελητηρίου, με θέματα ημερήσιας διάταξης.

1. Έγκριση Απολογισμού 1984 — Προϋπολογισμού 1985.
2. Προτάσεις - Τοπιθετήσεις επί διαφόρων θεμάτων.

Αφού διαπιστώθηκε η, από το Καιταστατικό, προβλεπόμενη, απαρτία των μελών, άρχισαν οι εργασίες της Συνέλευσης με την Εκλογή

Προέδρου του χωριανού μας, Κώστα Αναστασίου και Γραμματέα Κώστα Εξαρχο.

Χάρις στο ενδιαφέρον που έδειξαν τα μέλη μας και στην άψογη συμπεριφορά του Προέδρου της Γενικής Συνέλευσης, η συζήτηση, ήταν πολιτισμένη και γόνιμη, η δε κριτική καλόπιστη και επικοδιμική, και απέδειπε στο ποιοτικό ανέβασμα των υπηρεσιών που προσφέρει ο Σύλλογος στα μέλη του, είτε μέσου του Περιοδικού και των Επιτροπών του, είτε μέσου των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου.

Αφού έγινε λεπτομερής ανάλυση των εσόδων και εξόδων του Απολογισμού - Προϋπολογισμού, ψηφίστηκε ομόφωνα η έγκριση αυτών.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ — ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Οικονομικής διαχείρισης έτους 1984

Ε Σ Ο Δ Ω Ν

1. Υπόλοιπο Ταμείου 1.1.1984	δρχ. 154.060
2. Συνδρομές μελών έτους 1984	δρχ. 44.500
3. Από Ημερολόγια	δρχ. 36.400
4. Από Δωρεές μελών	δρχ. 70.054
5. Συμμετοχή μελών σε εκδηλώσεις	δρχ. 384.100
6. Λαχειοφόρος αγορά	δρχ. 375.400
7. Συνδρομές περιοδικού ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ	δρχ. 63.500
8. Κληροδότημα Χαρ. Τόλη	δρχ. 165.000
9. Απρόβλεπτα	δρχ. 42.150
10. Τόκοι καταθέσεων	30.657
ΣΥΝΟΛΟ ΔΡΧ. 1.365.921	

Ε Ξ Ο Δ Ω Ν

1. Χορευτικός όμιλος	δρχ. 90.134
2. Πολιτ. Ψυχαγ. εκδηλώσεις	δρχ. 438.500
3. Βράβευση μαθητών - φοιτητών	δρχ. 165.000
4. Κοινοφελή έργα στο Αιμπελοχώρι	δρχ. 135.347
5. Έκδοση περιοδικού ΚΑΘΡΕΦΤΗ	δρχ. 78.000
6. Λειτουργία Γραφείου	δρχ. 31.368
7. Δημοσιεύσεις - εκπυπώσεις	δρχ. 3.070
8. Λαχειοφόρος Αγορά	δρχ. 133.220
9. Απρόβλεπτες δαπάνες	δρχ. 6.300
10. Γραφική ύλη - Ταχ. τέλη	δρχ. 28.825
11. Υπόλοιπο ταμείου 31.12.1984	δρ. 256.157
Σύνολο Δρχ. 1.365.921	

ΠΡΟ·ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΤΟΥΣ 1985
ΕΣΟΔΩΝ

1. Υπόλοιπο ταμείου στη νέα χρήση	δρχ. 256.157
2. Από συνδρομές μελών	δρχ. 65.000
3. Από δωρεές μελών	δρχ. 150.000
4. Από εισφορές για εκπολιτιστικές και ψυχαγωγικές εκδηλώσεις	δρχ. 350.000
5. Από Συνδρ. περιοδικού ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ	δρχ. 120.000
6. Από Λαχειοφόρους αγορές	δρχ. 180.000
7. Από Ημερολόγια	δρχ. 50.000
8. Από Κληριδότημα Χαρ. Δ. Τόλη	δρχ. 200.000
9. Τόκοι καταθέσεων	δρχ. 40.000
10. Απρόβλεπτα	δρχ. 88.843
	ΣΥΝΟΛΟΝ ΔΡΧ. 1.500.000

Ε Ζ Ο Δ Ω Ν

1. Γραφική ύλη - Ταχυδρ. τέλη	δρχ. 40.000
2. Δημοσιεύσεις - εκτυπώσεις	δρχ. 10.000
3. Κοινοφελή έργα στο Αμπελοχώρι	δρχ. 240.000
4. Ενίσχυση απόρων	δρχ. 50.000
5. Εκπολιτ. - ψυχαγωγικές εκδηλώσεις	δρχ. 500.000
6. Βράβευση μαθητών - φοιτητών	δρχ. 200.000
7. Έκδοση περιοδικού ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ	δρχ. 120.000
8. Συντήρηση περιουσιακών στοιχείων	δρχ. 30.000
9. Χορευτικός - θεατρικός όμιλος	δρχ. 200.000
10. Λειτουργία γραφείου (κοιν. κλπ.)	δρχ. 50.000
11. Γενικά έξοδα	δρχ. 20.000
12. Απρόβλεπτες δαπάνες	δρχ. 40.000
	ΣΥΝΟΛΟ ΔΡΧ. 1.500.000

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Τις ψαλτικές ικανότητες πρασπάθησαν πολλοί να μας παρουσιάσουν το βράδυ της Μ. Παρασκευής στον Επιτάφιο ύμνο αλλά λίγοι τα κατάφεραν να μας εντυπωσιάσουν.

Το καθένα απ' τα επιτά γκρούπ που στιγμιαία ίσυγκροτήθηκαν, έκαναν μεγάλες προσπάθειες για κάποιο καλό αποτέλεσμα και πολλά έφθασαν σε μια ικανοποιητική απόδοση, όχι όμως όλες τις φορές. Αν θελήσουμε να κάνουμε μια αξιολόγηση θα πορούσαμε να πούμε πως το γκρούπ με τους Κ. Γιωτάκη, Κ. Δήμο, Κ. Βλάχοχ Χ. Σιώτο κλπ. ήταν το καλύτερο, κύρια χάρη στις πραγματικά καλές φωνές του Κώστα Βλάχα και Κώστα Γιωτάκη.

Οι αναγνωρισμένες καλές φωνές των, Κώστα Τζουβάρα και Βασίλη Παπαδημητρίου που απότελούσαν δικό τους γικρούπ, είχαν μειωμένη απόδοση. Όπως αργότερα μάθαμε, για λόγους υγείας.

Όσο για το γικρούπ κάποιων άλλων νέων δασκάλων και ενός μουσικού που έφτιαξαν δικό τους γικρουπ ήταν από τα χειρότερα. Εκεί που πήγε να στρώσει η φωνή τους, τέλειωσαν και τα τροπάρια. Πάντας κάποιος παρατήρησε πώς σ' αυτό το γικρουπ έλαχαν και τα χειρότερα κομμάτια. Αυτά δηλ. που δεν «έβγαιναν».

Η κομπανία των προέδρων δεν τα πήγε επίσης καλά. Τα πάρα πολλά άτομα που το αποτελούσαν παρέμειναν μέχρι το τέλος ασυντόνιστα. Δύο άλλα ολιγομελή γικρουπ δεν έκαναν φάλτσα αλλά ήταν, όπως είπαμε, ολιγομελή.

Ένα γυναικείο γικρουπ που στήθηκε από τις: Σοφία Δήμου, Λίτα Σπύρου και Παπίτσα Χρ. Αλεξίου, παρουσιάστηκε άψυχο παρόλο που στον ήχο ήταν καλό. Αν είχε εινισχυθεί 2 - 3 γυναίκες ακόμα, θα ήταν από τα καλύτερα.

Εκείνο πάντως που διαπιστώσαμε είναι ότι δεν έγινε και κάποια προπόνηση από κανέναν. Κάποτε που είμαστε παιδιά, το αιτόγευμα της Μ. Παρασκευής κάναμε 2 - 3 δοκιμές με τη Σύνοψη και μάλιστα μερικά κομμάτια που δεν έβγαιναν τα διορθώναμε, έτσι ώστε να η «ντροπιαστούμε» όταν θα μας έλαχε κάποιο απ' αυτά.

Εδώ αφήνουμε να σχολιάσει την Πασχαλιά ο Χρήστος Δ. Αναστασίου με δυο πραγματικά όμορφα σκίτσα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Γάμοι:

1. Ο Δημήτρης Χρ. Τζουβάρας με την Παρασκευή Γεωργίου από τους Νεγάδες.
2. Ο Γιώργος Δημ. Αναστασίου με τη χωριανή μας Αικατερίνη Δημ. Εξάρχου.
3. Ο Γιώργος Αντ. Γιωτάκης με την Αλεξία Αγνατίδη απ' την Καζάνη.
4. Ο Στέφανος Ανδρ. Πραμαντώτης με τη Μαργαρίτα Πλαπαδοπούλου από το Πάπιόβο Θεσπρωτίας.

Γεννήσεις:

1. Ο Γιώργος Χρ. Κόκκινος απόκτησε αγόρι.
2. Ο Αποστόλης Ιωάν. Σιώτος απόκτησε αγόρι.

Θάνατοι:

1. Η Όλγα Χρ. Τζουβάρα, 80 χρονών, στις 25) 4) 85
2. Η Βασιλική συζ. Βασ. Τόλη, 53 χρονών, στις 18) 1) 85.
3. Η Βασιλική Χρ. Εξάρχου, 95 χρονών, στις 19) 5) 85 και τάφηκε στο χωριό.